

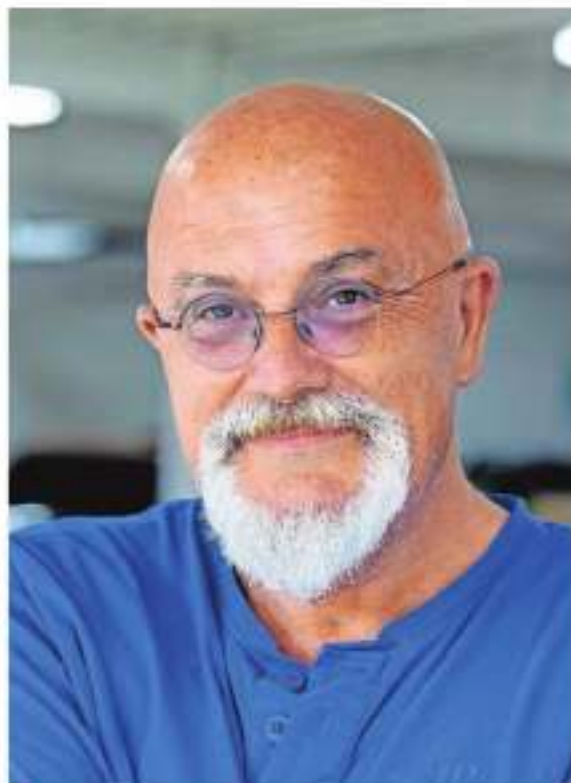
► Danny Mannoensingh en Mike van de Beek uit

Een tweede kans, een heel nieuwe blik

De een kreeg een hartinfarct en was acht minuten klinisch dood. De ander viel van een bouwsteiger en brak zijn onderrug. Daarna ging het roer om. Vrienden Danny Mannoensingh (67) en Mike van de Beek (64) uit Emmeloord willen nu de wereld een stukje beter maken. En slaan de handen ineen voor hun grootste project ooit.

▲ Danny Mannoensingh.

▲ Mike van de Beek.

Paulien Plat

Plakkers op zijn borst, twaalf mensen om hem heen. Bevelen die over en weer worden geschreeuwd.

Danny ziet zichzelf daar liggen, tussen de witte lakens van het ziekenhuisbed. Ziet hoe ze hem een schok toedienen. Hoe zijn lijf opveert vanaf het matras.

Zijn lichaam ligt daar, op dat bed. Maar Danny staat kalm toe te kijken in de deuropening. Er trekt iets aan zijn arm. Als hij achterom kijkt, ziet hij een fel, wit licht. En hoort hij een stem. „Je moet terug.“

Acht minuten is Danny Mannoensingh (67) - zwart haar tot op zijn schouders, vriendelijke, bruine ogen - klinisch dood. Klopt zijn hart niet meer. En in die acht minuten leert hij dingen over het leven, die hij de rest van zijn leven met zich meedraagt. Maar als hij zijn ogen opent, is hij alles kwijt. Hij weet niet waar hij is, hij weet niet wie hij is. Hij kan niet meer lopen. „Acht minuten

zonder zuurstof, dat doet wat met je hersenen.“

Langzaam komt zijn geheugen terug. Begint hij zijn dochters en vrienden te herkennen. „De eerste maanden waren moeilijk. Ik moest weer leren lopen. En alles moest weer binnenkomen. Dat komt telkens in stukjes. Het duurde drie maanden voordat ik alles weer wist. Het was als een film: telkens zag je weer een stukje terugkomen.“

Ik heb iets heel bijzonders meegemaakt, realiseert hij zich meer en meer. „Ik heb God mogen ontmoeten, ik heb een enorme hoeveelheid liefde gevoeld. Ik ben teruggestuurd, ik heb een tweede kans gekregen. En dat heeft me heel veel gedaan. De extra tijd die ik heb gekregen, wil ik inzetten om anderen te helpen.“

Liefde en compassie, daar draait zijn leven nu om. Geld is niet meer belangrijk. Het is slechts een middel om anderen te kunnen helpen. Daarom kocht hij 1500 winterjassen in en gaf die aan elke Nederlandse dakloze die hij tegenkwam. Zorgde hij voor financiële hulp voor kinderen in India. En nu heeft hij een nieuw

doel: 550 weeskinderen, ouderen en mensen met een fysieke beperking helpen in Suriname. Door twee containers vol met spullen naar ze toe te brengen. Daarover zo meer.

Succesvol autobedrijf

Als Danny 18 jaar is, verhuist zijn familie van Suriname naar Emmeloord. „We waren de allereerste mensen met een migratieachtergrond die zich in de Noord-oostpolder vestigden.“ Danny voelt zich er gelijk thuis. En hij weet één ding zeker: hij wil een succesvol autobedrijf. Hij is verzot op alles wat met auto's te maken heeft. En dat lukt. Eerst in Swifterbant, later in Amsterdam, nu in Emmeloord.

Hij zit in het keukentje van LenBre Automotive, het garagebedrijf in het hart van Emmeloord waarvan hij eigenaar is. Op de achtergrond klinkt het snerpende geluid van een boormachine. De showroom aan de achterkant van het gebouw staat vol met auto's: vooral gerestaureerde Amerikaanse oldtimers, die er gloednieuw uitzien.

Hij glimlacht bedachtzaam.

Emmeloord leven voor anderen sinds ze dood in de ogen keken

▲ Mike van de Beek en Danny Mannoensingh in de showroom van LenBre, het autobedrijf waar Danny eigenaar van is. De twee slaan de handen ineen voor hun grootste project ooit.

FOTOS: FREDDY SCHWEL

„Auto's blijven mijn passie. Maar ik ben niet meer bezig met zoveel mogelijk winst maken. Door kleine gebaren, door kleine dingen, kun je zoveel mensen blij maken. Dat is niet in geld uit te drukken. Dat maakt het leven de moeite waard. Hoe mooi is het dat ik nu iets kan doen voor Suriname, het land waar mijn wortels liggen?“

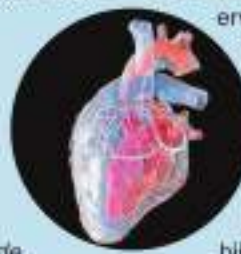
Hij wijst naar Mike van de Beek (64) - witte baard, kaal hoofd - die tegenover hem zit. „We doen dit samen. Hij staat hetzelfde in het leven als ik. We hebben allebei dingen meegemaakt die ons leven op z'n kop hebben gezet. Die ons totaal hebben veranderd.“

Met twinkelende ogen en de armen over elkaar kijkt Mike Danny aan. Hij knikt. De twee mannen ontmoeten elkaar vier maanden geleden. Mike: „Ik woon hier tegenover, liep een keer naar binnen. Toen ik Danny sprak, merkte ik: we snappen elkaar.“

„Jij loopt nooit meer“, zegt de arts tegen Mike, nadat hij van het bovendeck van een autotransporter

Bijna-doodervaring: dit doet het met je

Cardioloog Pim van Lommel deed ruim dertig jaar wetenschappelijk onderzoek naar de bijna-doodervaring (BDE), die Mannoensingh tijdens zijn hartinfarct ervoer. Van Lommel schreef in 2007 de bestseller *Eindeeloos Bewustzijn: een wetenschappelijke visie op de bijna-doodervaring*. Zijn conclusie: een BDE is niet te herleiden tot zuurstoftekort. „We hebben kunnen aantonen dat mensen een helderder bewustzijn hebben dan ooit, op het moment dat hun hersenen volledig zijn uitgevallen“, zei hij eer-

der. „Dankzij controleerbare waarnemingen van mensen die een uitreding uit hun lichaam ervoeren tijdens hun hartstilstand. Zo kon een man een verpleger vertellen in welke lade deze zijn kunstgebit had opgeborgen tijdens de reanimatie.“ En daarbovenop: zo'n bijna-doodervaring verandert mensen blijvend. „Veel mensen die een BDE hebben doorgemaakt, zijn op den duur fundamenteel anders gaan leven. Vanuit een diep gevoelde bewustzijn draait in het leven: liefde, acceptatie en compassie.“

is gevallen. 5,5 meter naar beneden, in een loskuil voor vrachtwagens. Hij breekt zijn onderrug. „Mijn broer heeft me thuisgebracht op een matras. Ik had twee morfinespuiten. Ik zat opeens in een rolstoel. Ik kon al mijn motoren verkopen, en kreeg in plaats daarvan een scootmobiel. Naar boven moest ik met de traplift. Ik zat vijf jaar lang in die scootmobiel, ik slikte 54 pilletjes per dag. Er was weinig om voor te leven. Een hele pittige tijd.“

Maar hij knokt keihard voor zijn

herstel, loopt weer. „Ik kreeg een tweede kans, net als Danny.“

Suriname

Daarom werden ze snel goede vrienden, en daarnaast compagnons: ze zijn samen bezig de containers met spullen naar Suriname te krijgen. Rolstoelen, schoolspullen, kleding, matrassen...

Danny: „Suriname is vier keer zo groot als Nederland, met 600.000 inwoners. De stad Paramaribo, daar is alles een beetje geclusterd. Winkels, scholen, noem

maar op. Maar de districten, die liggen ver uit elkaar. En zijn moeilijk bereikbaar. Kinderen zonder ouders, maar ook ouderen en mensen met een beperking. Voor hen zijn daar niet voldoende faciliteiten voor. We willen van district naar district reizen, mensen de spullen geven die ze nodig hebben.“

De meeste spullen zijn al binnen - de twee containers zitten nagenoeg vol. Maar de oversteek, die kost ook geld. Danny en Mike organiseren zaterdag 28 september een oldtimerfestival aan het Veerplein in Emmeloord, om daar geld voor in te zamelen. 6500 euro hebben ze in totaal nodig. Danny: „Als er geld overblijft, kopen we daar lokaal levensmiddelen van voor weeshuizen. Daar is een dringende tekort aan.“

Mike: „Ik was vroeger echt een ongeleid projectiel, een cowboy. Toen ik 13 was, woonde ik al op mezelf. Ik ben op een avond het huis uit *gesneakt* en nooit meer teruggekomen. Ik heb alles gedaan wat God verboden heeft. Ik sloeg eerst en dan vroeg ik: wat moet je?“

Als hij aan de slag gaat als humanitair vrachtwagenchauffeur, ziet hij dingen die hij nooit meer kwijtraakt. „Ik was de derde buitenlandse burger die Albanië binnen mocht, zag een totaal gesloopt land. Ik heb gezien hoe mensen kapotgeschoten werden.

Ik zag hoe mensen in verschrikkelijke omstandigheden leefden.“ En hij realiseert zich: ik heb het zo slecht nog niet.

Het zorgt voor een kanteling in zijn wereldbeeld. Hij zet in Nederland projecten op poten om anderen te helpen. „Een jongen in Creil had de ziekte van Duchenne. Zijn vader had twee banen. Ze moesten een rolstoelauto hebben. We hebben het hele dorp gemobiliseerd om geld in te zamelen.“

Township

Zijn drive wordt alleen maar groter na het bedrijfsongeval. „We zijn in een township in Johannesburg geweest, hebben daar een opvang opgebouwd voor misbruikte jonge meisjes. En nu zijn Danny en ik bezig met het grootste project ooit qua omvang, in Suriname.“ Hij glimlacht. „Als ik kijk naar Mike vroeger en Mike nu, dat zijn gewoon twee totaal andere mensen. Ik werk nu in een zorgwinkel. Geld heeft voor mij nul of nauwelijks waarde. Als iemand hulp nodig heeft, ga ik gelijk bezig. En dan hoor ik Danny praten, en denk ik: jongen, ik sta naast je.“

Danny: „Ik geloof nu in karma. Ik weet in mijn hart dat wie goed doet, goed ontmoet. War je geeft, krijg je terug. Ben eens wat minder met jezelf bezig. Met een dure auto najagen, of een mooi huis. Kijk eens om je heen. Misschien is er wel iemand die je kan helpen.“